

довел пак в с. Глушник. Тук заварили другата половина от четата, водена от Никола Аджема.

Обединена вече, четата отново тръгна на път. И не се спряла през цялата 1862 г. - движението ѝ по Стара планина и в Тракия продължило до късна есен, когато паднали снеговете и Панайот Хитов решил, по-точно бил принуден, да я разпусне, а четниците да се разпръснат за презимуване.⁴

Във връзка с втората чета на П. Хитов от 1862 г. била четата на Иван Марков от Котел. Тя била малобройна, съставена само от десетина човека, и действала главно в Котленския балкан. По-късно, вече като конна чета, същата се отправила по посока на Казанлък, с. Мъглиж и Тревненския балкан. Войводата ѝ загинал около с. Белица, Дряновско.⁵

ТРЕТАТА Панайотхитова чета поела по Стара планина през пролетта на 1863 г. Тя също имала сборен пункт в м. Рамадана в Сливенския балкан. Сега обаче войводата я повел по нов за него и четниците маршрут. От сборния пункт тя поела в западна посока, към Сърбия. Движението ѝ било главно по билото на планината. Преминала и през Тетевенския балкан. По време на похода четниците имали неведнъж престрелки и сблъсквания с турски въоръжени отряди, които я преследвали или пресрещали на много места из планината. Все пак успяла да достигне без много жертви сръбско-турската граница, прехвърлила се в Сърбия и се спряла в гр. Крагуевац.

Трябва да признаем обаче, че не ни е известно числото на участниците в третата чета на П. Хитов. Войводата споменава имената само на 10 четници, но явно е, че те са били повече - поне 25 - 30 човека.⁶

ЧЕТВЪРТАТА чета на Хитов навлязла в България през следващата, 1864 г. Тя била събрана в гр. Варачин, Сърбия, през пролетта на същата година с цел по билото на Стара планина да стигне до Черно море. При формирането ѝ било решено четата да има двама войводи: от сръбско-турската граница до р. Искър да бъде водена от Коста войвода, родом от с. Мариново, Чипровско, който добре познавал тази част на планината. До достигането ѝ на р. Искър Панайот Хитов трябвало да бъде подвойвода и знаменосец, а оттам нататък, на изток, във вътрешността на страната вече той да бъде войводата. Тази чета била сравнително голяма. Тя включвала 106 четника, родени главно в Северозападна България - Пиротско, Видинско, Берковско, пък и от други български краища като Македония, района на Враня и пр.

Четата навлязла в България на 18 май 1864 г. недалече от с. Бойница, Кулско, и след преминаването на границата се отправила в северна посока към р. Дунав. Успяла да достигне до устието на р. Арчар, недалече от с. Арчар, Видинско, и до самия гр. Видин. Оттам завила на изток към р. Лом, преминала реката и се укрила в горите между селата Брусарци и Киселово. По-нататък пътят ѝ бил към с. Долна Вереница, недалече от бъдещия гр. Монтана. От това село наново се отправила на